פרשת בהעלותך

אלדד ומידד

וכל .סעה חרוט תא וילעמ דירוהל 'המ שקיב וניבר השמ ,רשב ושקבו ומה לע וננולתה בר ברעה **כאשר וירטשו סעה ינקז סה יכ תעדי רשא לארשי ינקזמ שיא סיעבש יל הפסא השמ לא 'ה רמאיו**"מיד: **ולקחת אותם אל אוהל מועד והתיצבו שם עמך: וירדתי ודברתי עמך שם ואצלתי מן הרוח אשר עליך ושמתי עליהם ונשאו אותך במשא העם ולא תשא אתה לבדך"**.ריא' - ומצעל בשח וניבר השמ אני אקיים את ציווי ה'? אם נאסוף ששה זקנים מכל שבט, נגיע לשבעים ושנים זקנים והקב"ה אמר לי רק שבעים. אם נאסוף חמישה זקנים מכל שבט, נגיע רק לשישים. לכן משה רבנו היה חכם מאוד, הוא לקח שבעים פתקים וכתב עליהם את המילה 'זקן'. ועוד שני פתקים ריקים. וכך הוא אמר לכל הזקנים - 'רבותי כל שבט בחר שישה מועמדים, ויש כאן בקופסא שבעים ושנים פתקים, כל מועמד ירים פתק אחד. אם יהיה כתוב בו את המילה - זקן, סימן שה' בחר בו. אם יצא לו פתק חלק לא קרה שום דבר'. בין הזקנים היו שני אחים - אלדד ומידד, הייתה להם את מידת הענוה. אדם שיש לו את מידת הענוה אין שום מחיצות בינו לבין ה', ממילא אין שום דבר בעולם שיכול לעצור אותו, כי הוא מחובר לה'. לכן כששמעו אלדד ומידד שעושים הגרלה לבחירת הזקנים, מיד הם אמרו אחד לשני - 'אנחנו בכלל לא ראויים לגדולה, עדיף שאנחנו נצא מעצמינו במקום ששני מעומדים אחרים יתביישו' ומיד הם הלכו לבית המדרש והתחילו ללמוד חברותא. אמר עליהם הקב"ה - 'אתם מיעטתם את עצמכם, ואני מוסיף גדולה על גדולתכם'. מה הגדולה שה' הוסיף להם? כל שבעים הזקנים התנבאו ופסקו, כי הם קיבלו את הנבואה ממשה רבינו. לכן, זה היה חד פעמי, כל זקן ניבא את מה שהוא ראה ונסגר ה'מעיין'. לעומתם אלדד ומידד לא פסקו להתנבאות עד יום מותם, כי הם קיבלו את הנבואה ישר מה' יתברך. נלמד מכאן מסר חשוב - אדם שבורח מהגדולה, הקב"ה גורם לגדולה לרדוף אחריו.